

Ordføreren (Keiser-Nielsen): At skride til en Rigretsanklage er en Sag, som dette høje Ting ikke skal tage letsindigt eller uden moden Overvejelse, ikke blot af Hensyn til den Ulejlighed og de mangeartede Ulemper, som en saadan Sag medfører over baade de Herrer anklagede og de rimeligvis mange Vidner, som ville blive nødte til at møde til Afhøring, men ogsaa paa Grund af det Afbræk, som hele Landets Retspleje ved en saadan Rigsretssag vil komme til at lide, idet Højesteretssagerne hvile fra den Dag, Rigsrettens Hovedforhandling er begyndt. Man behøver blot at tænke paa den Række Arrestanter, der paa den Maade komme til at sidde og vente paa deres Sags Afgørelse. Paa den anden Side maa dette høje Ting heller ikke vige tilbage for Ansvaret ved at rejse en Rigsretsanklage, naar Forholdene have formet sig saaledes, at det efter Tingets Mening er blevet en uomtvistelig og afgørende Nødvendighed, at en saadan Sag rejses.

At dette er Tilfældet her, er den Overbevisning, der har besjælet Flertallet i Udvalget, medens Mindretallene maaske mere have været besjælede af den første Betragtning, jeg fremsatte. Rent bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt de anklagede ville blive dømt eller frikendte — og om dette Spørgsmaal findes der jo de mest divergerende Anskuelser hos baade sagkyndige og ikke-sagkyndige —, forekommer det Flertallet, at den Opskræmthed, kunde jeg kalde det, som fremkaldtes i Befolkningen ved Alberti-Skandalen, Bankkrisen og de andre Ulykker, der fulgte omtrent samtidigt, og som ingenlunde har lagt sig efter de nu afholdte Forhør over Alberti, men tværtimod er saa levende som nogen Sinde, idet Opmærksomheden mere og mere er bleven rettet mod bestemte enkelte Mænd, der stod disse sørgelige Begivenheder nær ifølge deres Stilling, og da særlig paa de to Herrer forhenværende Ministre J. C. Christensen og S. Berg, og den Nervøsitet og Uklarhed, som Befolkningen føler overfor disse Spørgsmaal, er et fuldgældigt Grundlag for et Krav paa, at der skaffes den bedst mulige Lejlighed til fuld og klar Oplysning om, hvad der er Sandhed i disse ulykkelige Forhold. Før bliver der neppe Ro i Sindene. De Forhør, der ere afholdte over Alberti, ere jo ikke udtømmende til Oplysning over dette. Det er Forhør, der have det Formaal at faa oplyst Albertis Forbrydelser i det hele, ikke særlig hans Embedsforseelser, og det er kun lejlighedsvis, at Forhørene strejfe ind paa de to Herrer Embeds-

forhold, der nu er Tale om at undersøge. En grundig Undersøgelse af disses Embedsforhold vil derfor godt kunne bringe Forhold frem, som endnu ikke ere opklarede, og som kunne hjælpe til at skaffe fuld Klarhed overfor Offentligheden, og, som jeg sagde, Offentligheden maa forlange, at denne fulde Klarhed tilvejebringes, det har den Krav paa, og den maa skaffes paa den eneste og bedste Maade, som her til Lands er hjemlet, nemlig ved at rejse en Rigsretsanklage.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg gaa over til at gøre Rede for Udvalgets Arbejde og Resultatet deraf. For Udvalget have foreligget Forhørene over Alberti ved 7de Kriminalkammer; men ifølge den af det høje Folketing den 19. November 1909 fattede Beslutning, hvori der sattes en Tidsbegrænsning paa 14 Dage for en Del af Udvalgets Opgave, nemlig Undersøgelsen af, om der er Grund til at rejse en Rigsretsanklage mod de forhenværende Ministre J. C. Christensen og Berg, blev det en Del af disse Forhør, særlig dem, som angaa Landbrugslotteriet og de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr.s Udlaan af Statskassen til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, som foreløbig kom til at danne Grundlaget for Udvalgets Overvejelser, idet nemlig de andre Forhør, der nu findes over Alberti, ikke direkte berøre de to Herrer Administration som Ministre. Endvidere har der foreligget for Udvalget en Skrivelse fra Bankdirektør Hassing Jørgensen til Kriminalretsassessor Schou angaaende Den sjællandske Bondestands Sparekasses Kassebevægelser i Juni, Juli, August og September 1908.

Meningen med denne Skrivelse var at give Oplysning om, hvilke tabvoldende Virkninger det havde haft, at Sparekassen først kom til at standse sine Betalinger i September efter Albertis Selvangivelse i Stedet for i Juni Termin, hvor det efter al Sandsynlighed vilde være sket, idet det nemlig er oplyst, at det var umuligt for Alberti at faa det nødvendige Laan enten i Nationalbanken eller i Privatbanken. Han havde da neppe faaet det herhjemme. Om han muligvis kunde have faaet det hos Willer & Riley, er vel tvivlsomt. Der er størst Sandsynlighed for, at Sparekassen havde maattet standse allerede i Juni Termin. I denne Skrivelse fra Hassing Jørgensen opgøres det ifølge disse Bevægelser i Kassen, hvilket Tab — ret betydeligt — man maa antage, at Kassen særlig har lidt i det forløbne Tidsrum fra Juni Termin indtil 8. September.